

Arrest

nr. 350 690 van 22 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die achttien jaar oud geworden is op (...) 2025 en die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 15 augustus 2021 samen met haar moeder, oudere broer en twee jongere broers. Haar moeder dient op 16 augustus 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat ook geldt voor de drie (toen nog) minderjarige kinderen.

Op 27 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van verzoeksters moeder en de toen minderjarige kinderen, waaronder verzoekster. Bij arrest nr. 312 640 van 6 september 2024 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tevens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 25 september 2024 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 13 maart 2025 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 23 oktober 2025.

1.4. Op 19 november 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 20 november 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit, bent u van de Waceysle clan en bent u geboren op (...) 2007 in het dorp Masagaway (district Ceel Dheer, provincie Galguduud). U hebt uw land van herkomst verlaten in 2021 in het gezelschap van uw moeder N.(...) M.(...) A.(...) (O.V. (...); CGVS (...)), oudere broer K.(...) A.(...) M.(...) (O.V. (...); CGVS (...)) en twee jongere broers S.(...) en K.(...).

Op 16 augustus 2021 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27 december 2023 een weigeringsbeslissing genomen. Op 1 februari 2024 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 6 september 2024 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 september 2024 diende u in uw eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u tot aan uw vertrek uit Somalië met uw moeder en broers woonde in Masagaway. Een man van Al Shabaab (AS), Y.(...) genaamd, zag u op de koranschool in uw dorp en wilde met u huwen. Sinds uw vader in 2016 vermist geraakte, nadat hij wegvluchtte omdat AS hem ervan beschuldigde een spion te zijn, kwam AS regelmatig naar jullie huis op zoek naar hem. Uw moeder werd meermaals geslagen door AS omwille van de problemen van uw vader maar ook omwille van het feit dat ze met u wilden huwen. U vreest een gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Somalië. Daarnaast vreest u in geval van terugkeer een herinfibulatie te moeten ondergaan en een gebrek aan medische zorg voor uw nierproblemen en de pijn van uw maandstonden n.a.v. uw besnijdenis.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een medisch attest i.v.m. uw besnijdenis dd. 4 juni 2024, een medisch attest i.v.m. uw besnijdenis dd. 20 mei 2025, een attest van GAMS waaruit blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt, een medisch attest dd. 16 oktober 2025 waaruit blijkt dat u last hebt van cyclusproblemen en proteïnurie, alsook uw regularisatiedossier. Op 5 november 2025 maakte uw advocaat per mail opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt dat u altijd bang bent, tegen uzelf praat en niet zo makkelijk met mensen kan omgaan – problemen die zouden begonnen zijn toen u nog in Somalië was. Op aanraden van uw school in België werd u naar een psycholoog gestuurd waar u sinds vorig jaar in behandeling bent en waardoor het beter met u gaat (CGVS, p. 3-4). Uit het attest van GAMS dd. 20 oktober 2025 blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt, die op uw vraag voortgezet zou worden. Dit attest stelt echter geen diagnose noch preciseert het verder in welke mate u psychologisch begeleid wordt. Verder blijkt uit dit document evenmin dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat u niet zou kunnen worden gehoord in het kader van uw asielprocedure. U zou nog een uitgebreider attest aan het CGVS overmaken (CGVS, p. 3 en 16), maar het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat u zich in een veilige omgeving bevond alsook dat u uw tijd mocht nemen en steeds om pauze mocht vragen (CGVS, p. 2-3). Bovendien blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u in staat was tot het afleggen van coherente verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming in wezen berust op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 16 augustus 2021, waarvoor de beslissing nu definitief is. U haalt net als uw moeder feiten aan die zich afspeelden in het dorp Masagaway, met name dat Al Shabaab u en uw familieleden problemen bezorgde sinds uw vader voor hen wegvlochtte in 2016, nadat hij ervan beschuldigd werd informant voor de Somalische overheid te zijn (CGVS, p. 7-8). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van uw moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de recente herkomst van uw moeder ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bovendien in beroep door de RvV bevestigd, waardoor deze beoordeling vast komt te staan.

Bovendien haalt u persoonlijk aan dat een lid van AS u zag in de koranschool in Masagaway en met u wilde trouwen, waarna hij bij uw moeder naar u kwam vragen (CGVS, p. 12-13). In dit opzicht moet worden vastgesteld dat de gebeurtenissen die u aanhaalt in het verlengde liggen van de feiten die uw moeder aanhaalde en zich volgens uw verklaringen eveneens afspeelden in Masagaway, waarvan reeds werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw moeders recente verblijf in dat dorp. Aangezien u verklaart heel uw leven samen met uw moeder in Masagaway te hebben gewoond (CGVS, p. 15), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven die zich daar zouden hebben afgespeeld.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in geslaagd bent de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Masagaway te herstellen. Uw verklaringen omtrent uw voorgehouden verblijf in Masagaway blijven immers, zelfs met inachtneming van het feit dat u nog minderjarig was op het moment dat u uw dorp beweert verlaten te hebben, oppervlakkig en niet doorleefd:

- Dat u gedurende de 14 jaar dat u in Masagaway woonde helemaal nooit in een andere wijk van uw dorp geweest bent is weinig aannemelijk en kan niet verklaard worden door het enkele feit dat u jong was en “door uw vrees” (CGVS, p. 6) aangezien u gedurende jaren wel bijna dagelijks naar de koranschool ging (CGVS, p. 8). Dat u de verschillende wijken wel vlot kan opnoemen, doet vermoeden dat u dit gestudeerd hebt (CGVS, p. 6).
- U weet dat er een school in het dorp was, maar hebt geen idee waar die lag noch of er andere kinderen uit uw dorp naartoe gingen (CGVS, p. 8). Bovendien strookt deze verklaring niet met die van uw broer, die stelt dat er geen school in uw dorp of in de buurt was (CGVS2428098, p. 5). Dat u een vergissing maakte en dat er toch geen school is in uw dorp (zie mail advocaat dd. 5/11/2025) betreft slechts een post factum verklaring.
- U ging vanaf uw 6 jaar tot kort voor uw vertrek 5 dagen per week naar de koranschool, maar uw verklaringen hieromtrent blijven erg oppervlakkig. Zo weet u niet hoeveel leerlingen er ongeveer naar die koranschool gingen, noch kan u beschrijven welke weg u er naartoe nam – behalve dat u links en rechts moest afslaan – of welke plekken u onderweg voorbijkwam (CGVS, p. 8).
- Uw verklaring dat AS-leden op donderdag of vrijdag naar de koranschool kwamen om kinderen mee te nemen (CGVS, p. 8) ligt niet in lijn met de verklaring van uw broer dat jullie van zaterdag tot woensdag naar de koranschool gingen en dat jullie op donderdag en vrijdag thuisbleven (CGVS2428098, p. 5).
- Uw beschrijving van uw leefomgeving is zeer summier. U komt niet veel verder dan te stellen dat de aarde rood is, dat er niet veel bomen zijn maar dat het ook geen woestijn is en dat er kleine huizen zijn. U stelt nog dat er veel landbouwers en veehouders in uw dorp zijn, maar kende niemand die landbouwer was en weet ook niet wat er zoal geteeld werd behalve maïs (CGVS, p. 10).
- Dat u nooit bij een waterput geweest bent, hoewel elk huis een eigen waterput heeft (CGVS, p. 11) is niet aannemelijk.
- Uw verklaringen over een ernstige droogte in 2017 zijn niet doorleefd. Ondanks uw jonge leeftijd zou u overeen dergelijk ingrijpende gebeurtenis meer moeten kunnen vertellen dan louter dat jullie maïs aten en dat uw moeder toen geen werk had (CGVS, p. 12).

U werd het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking (VGV) type III in Somalië en heeft ter staving hiervan een medisch attest neergelegd. Het CGVS betreurt dat u aan dergelijke praktijk werd onderworpen maar er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Somalië riskeert opnieuw aan deze praktijk te worden blootgesteld. U geeft immers zelf aan dat er geen concrete indicaties zijn dat u bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan een controle door de lokale vroedvrouwen en een verregaandere infibulatie zou ondergaan waarbij de kleine opening die behouden bleef dichtgenaaid zal worden (CGVS, p. 5). Ook de door uw advocaat opgeworpen vrees voor herinfibulatie na een huwelijk of bevalling (CGVS, p. 15), wordt geenszins geconcretiseerd. U stelt dat een lokale vroedvrouw het zou doen omdat het daar de regel van AS is en dat uw moeder ook een herinfibulatie onderging na haar bevalling (CGVS, p. 15-16). Dat het onder dwang van AS zou zijn dat u opnieuw geïnfibuleerd zou worden (CGVS, p. 5 en 16) stemt niet overeen met de beschikbare informatie (zie rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op). Hierop gewezen herhaalt u slechts dat AS geen privacy kent en dat de vroedvrouwen voor AS werken (CGVS, p. 5 en 16). Uit het voorgaande rapport

blijkt ook dat er géén systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk. Het CGVS benadrukt tevens dat deze situaties vooralsnog louter hypothetisch zijn wat betreft uw persoon. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

U stelt voorts last te hebben van uw regels en van uw nieren, waarvoor u in België medisch onderzocht wordt en pijnstillers krijgt (CGVS, p. 3), wat u staft met een medisch document dd. 16 oktober 2025. Dat u in Somalië stelt geen medische zorg (of onderwijs) te zullen krijgen (CGVS, p. 4 en 15) volstaat echter niet om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wat betreft de last die u ervaart tijdens uw maandstonden door uw besnijdenis (CGVS, p. 4) dient opgemerkt dat, hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de vermindering kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en zonder dat men bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Naast de hierboven reeds besproken medische documenten (de attesten i.v.m. uw besnijdenis en het attest i.v.m. uw cyclus- en nierproblemen) kunnen ook het attest van GAMS i.v.m. uw psychologische begeleiding en het door u neergelegde regularisatiedossier bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw advocaat haalt aan dat u voldoet aan een kwetsbaar profiel en dat uw psychologische en medische problemen u extra vatbaar maken voor de heersende crisis in Somalië (CGVS, p. 15). Uit het attest van GAMS blijkt echter onvoldoende dat u een dergelijk kwetsbaar profiel zou hebben. Uw regularisatiedossier houdt bovendien geen verband met uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Naast de reeds besproken opmerking over uw vergissing omtrent de school in uw dorp, vermeldde uw advocaat via mail dd. 5/11/2025 nog een correctie omtrent de volledige naam van uw wijk. Dit betreft echter niet de kern van uw asielrelaas en kan uw beslissing niet in positieve zin beïnvloeden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 57/1, § 4 en 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en een schending van het beginsel van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat in op het motief inzake de onvoldoende kennis over haar herkomst in Somalië. Zij gaat verder in op de vrees ten aanzien van Al-Shabaab en het feit dat zij door een van de leden zal worden uitgehuwelijkt. Verder behandelt verzoekster een volgend luik van haar vrees, met name haar besnijdenis.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen stukken toe bij het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van oud artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid gaf om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

3.3.3. Er dient op gewezen dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekster – dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoeksters naam werd ingediend als vergezellende minderjarige – in zijn arrest nr. 312 640 van 6 september 2024 oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de moeder van verzoekster haar herkomst uit Masagaway in district El Dheer, in provincie Galgaduud, niet aannemelijk maakte, evenals de feiten die zich in deze regio zouden hebben voorgedaan. Deze beoordeling is, zowel ten aanzien van verzoeksters moeder als ten aanzien van verzoekster, bijgevolg definitief.

3.3.4. Verzoekster dient op 25 september 2024 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.5. Op 23 oktober 2025 wordt verzoekster gehoord, zij is op dat ogenblik achttien jaar.

Inzake de bijzondere procedurele noden wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U stelt dat u altijd bang bent, tegen uzelf praat en niet zo makkelijk met mensen kan omgaan – problemen die zouden begonnen zijn toen u nog in Somalië was. Op aanraden van uw school in België werd u naar een psycholoog gestuurd waar u sinds vorig jaar in behandeling bent en waardoor het beter met u gaat (CGVS, p. 3-4). Uit het attest van GAMS dd. 20 oktober 2025 blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt, die op uw vraag voortgezet zou worden. Dit attest stelt echter geen diagnose noch preciseert het verder in welke mate u psychologisch begeleid wordt. Verder blijkt uit dit document evenmin dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat u niet zou kunnen worden gehoord in het kader van uw asielprocedure. U zou nog een uitgebreider attest aan het CGVS overmaken (CGVS, p. 3 en 16), maar het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat u zich in een veilige omgeving bevond alsook dat u uw tijd mocht nemen en steeds om pauze mocht vragen (CGVS, p. 2-3). Bovendien blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u in staat was tot het afleggen van coherente verklaringen. Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze overwegingen, zodat ze onverminderd overeind blijven.

3.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster dat een lid van Al Shabaab, Y. genaamd, haar zag op de koranschool in het dorp en met haar wilde huwen. Sinds verzoeksters vader in 2016 vermist geraakte, kwam Al Shabaab regelmatig naar verzoeksters huis op zoek naar hem. Verzoeksters moeder werd meermaals geslagen door Al-Shabaab omwille van de problemen van haar vader maar ook omwille van het feit dat ze met verzoekster wilden huwen en dat haar moeder dit weigerde. Verzoekster vreest een gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Somalië, ze vreest een herinfibulatie te moeten ondergaan en ze vreest een gebrek aan medische zorg voor haar nierproblemen en de pijn van haar maandstonden n.a.v. haar besnijdenis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 3, 12-13).

3.3.7. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op dezelfde redenen als die van haar moeder, waarvan de beslissing definitief is. Verzoekster verwijst naar problemen met Al Shabaab in het dorp Masagaway sinds haar vader in 2016 vluchtte nadat hij werd beschuldigd informant te zijn. Deze vrees werd echter al ongeloofwaardig geacht omdat de recente herkomst van haar moeder niet werd aanvaard, een oordeel dat in beroep werd bevestigd;

(ii) verzoekster verklaart daarnaast dat een lid van Al Shabaab haar in de koranschool in Masagaway zag en met haar wilde trouwen, waarna hij dit aan haar moeder vroeg. Deze feiten liggen in het verlengde van de verklaringen van haar moeder en zouden zich eveneens in Masagaway hebben voorgedaan. Aangezien het verblijf van haar moeder in dat dorp al ongeloofwaardig werd bevonden, en verzoekster stelt daar haar hele leven met haar moeder te hebben gewoond, wordt ook geen geloof gehecht aan haar eigen asielmotieven;

(iii) verzoekster kon de geloofwaardigheid van haar herkomst uit Masagaway niet herstellen; haar verklaringen hierover blijven oppervlakkig en weinig overtuigend, zelfs met inachtneming van het feit dat ze nog minderjarig was:

- het is ongeloofwaardig dat verzoekster nooit andere wijken in Masagaway bezocht, ondanks haar dagelijkse verplaatsingen naar de koranschool;
- haar kennis over een school in het dorp is vaag en tegenstrijdig met verklaringen van haar broer;
- haar beschrijvingen van de koranschool, de route ernaartoe en het aantal leerlingen zijn oppervlakkig;
- verklaringen over de aanwezigheid van Al Shabaab in de koranschool stemmen niet overeen met die van haar broer;
- haar beschrijving van de leefomgeving is zeer summier;
- het is onaannemelijk dat zij nooit een waterput bezocht, terwijl elk huis er een heeft;
- haar relaas over de droogte van 2017 is weinig gedetailleerd en niet doorleefd;

(iv) verzoekster die slachtoffer was van VGV type III maakt niet aannemelijk dat zij bij terugkeer opnieuw een risico loopt, aangezien er geen concrete aanwijzingen zijn voor herinfibulatie en beschikbare informatie geen systematische toepassing ervan bevestigt. Haar vrees blijft bovendien hypothetisch. Haar medische klachten en het gebrek aan zorg in Somalië volstaan niet om een risico op vervolging of ernstige schade aan te tonen. Hoewel de gevolgen van VGV ernstig en blijvend kunnen zijn, worden deze niet gelijkgesteld met daden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;

(v) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.8.1. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de vrees en de feitelijke situatie die haar moeder heeft geuit – met name feiten die zich hebben afgespeeld in het dorp Masagaway, dat Al Shabaab verzoekster en haar familieleden problemen bezorgde sinds haar vader voor hen wegvluchtte in 2016, nadat hij ervan beschuldigd werd informant voor de Somalische overheid te zijn, een vrees voor vervolging omwille van verzoeksters besnijdenis alsook dat een lid van Al-Shabaab met verzoekster wilde trouwen – eveneens in haar hoofde geldt, erkent zij aldus dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming (minstens ten dele) steunt op dezelfde gronden als deze die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 312 640 van 6 september 2024 in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal van 27 december 2023, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder.

Met betrekking tot bovenvermelde vrees wordt in het arrest nr. 312 640 van 6 september 2024 ten aanzien van verzoeksters moeder geoordeeld als volgt:

“3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de vaststelling van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster niet aantoonde dat zij recent vertrokken is uit Masagaway en dat zij er tot juni 2021 verbleven heeft, niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar kwetsbaar profiel en de omstandigheden waarin zij opgroeide, benadrukt de Raad dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster brengt verder desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Verzoekster weerlegt bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden door louter te verwijzen naar de chaotische omstandigheden van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoekster in concreto aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij heeft verklaard, quod non in casu. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien werden verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Somalisch en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoekster legt in haar aanvullende nota een medisch attest neer van haar dochter, waaruit blijkt dat deze een VGV type III heeft ondergaan. In de nota van NANSSEN wordt aangegeven dat bronnen melden dat vrouwen na een eerste geboorte regelmatig opnieuw een infibulatie ondergaan. Geraadpleegde bronnen geven verder aan dat het in beginsel aan de vrouw toekomt om te beslissen of zij opnieuw een infibulatie wenst, doch dat er sprake kan zijn van een zware druk van (vrouwelijke) familieleden, de traditionele

vrouwvrouw en de echtgenoot. Er worden voorbeelden beschreven van vrouwen die tegen hun wil opnieuw werden geïnfibuleerd.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Echter stelt de Raad vast dat, waar de besnijdenis van verzoeksters dochter inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en zich niet opnieuw kan voordoen. Zij legt geen attest neer waaruit blijkt dat een ingreep tot desinfibulatie is uitgevoerd. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster moet de vrees in concreto aannemelijk maken. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar dochter bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar besnijdenis. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden, temeer zij geen zicht biedt op haar werkelijke herkomst. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoeksters dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

Aangezien verzoekster in het overige van haar verzoekschrift geen dienstige argumenten aanvoert die afbreuk kunnen doen aan de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, neemt de Raad deze integraal over."

De commissaris-generaal oordeelt in casu dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

3.3.8.2. Inzake verzoeksters vrees met betrekking tot een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab haalde ze zelf aan dat dit lid haar zag in de koranschool in Masagaway, waarna hij bij haar moeder naar haar kwam vragen. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal hierover dat *"de gebeurtenissen die u aanhaalt in het verlengde liggen van de feiten die uw moeder aanhaalde en zich volgens uw verklaringen eveneens afspeelden in Masagaway, waarvan reeds werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw moeders recente verblijf in dat dorp. Aangezien u verklaart heel uw leven samen met uw moeder in Masagaway te hebben gewoond (CGVS, p. 15), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven die zich daar zouden hebben afgespeeld."*

Verzoekster voert in het kader van dit motief geen weerlegging in haar verzoekschrift, zodat deze motivering overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.8.3. Volledigheidshalve voegt de commissaris-generaal nog het volgende toe. Wat betreft verzoeksters herkomst wordt geoordeeld dat zij de geloofwaardigheid niet kan herstellen; haar verklaringen hierover blijven oppervlakkig en weinig overtuigend, zelfs rekening houdend met haar leeftijd. Verweerder stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster nooit andere wijken in Masagaway heeft bezocht, ondanks haar dagelijkse verplaatsingen naar de koranschool, dat haar kennis over een school in het dorp vaag en tegenstrijdig is met de verklaringen van haar broer maar ook dat haar beschrijvingen van de koranschool, de route ernaartoe en het aantal leerlingen oppervlakkig zijn. Verder wordt opgemerkt dat haar verklaringen over de aanwezigheid van Al-Shabaab in de koranschool niet overeenstemmen met die van haar broer, dat haar beschrijving van de leefomgeving zeer beperkt is, dat het onaannemelijk is dat zij nooit een waterput heeft bezocht, gezien elk huis er een heeft en tot slot dat haar relaas over de droogte in 2017 niet doorleefd is.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de beperkte kennis van andere wijken of andere plaatsen binnen het dorp rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat zij in een context leefde van angst en strikte controle. Zij verklaart dat haar moeder haar binnen hield zodra bekend werd dat Al Shabaab interesse in haar had. Zij ging weliswaar naar de koranschool maar dit was slechts vijf minuten van bij haar thuis. Wat betreft zaken waarin zij niet gedetailleerd kon antwoorden of geen context kon geven, stelt verzoekster dat zij veel is vergeten en dat zij ten tijde van deze problemen nog jong was. Voor het overige meent verzoekster dat zij wel veel informatie heeft kunnen geven over onder andere de natuur en bepaalde plaatsen in de omgeving. Verzoekster verwijst doorheen haar verzoekschrift naar haar reeds afgelegde verklaringen en ze verwijst naar haar verklaringen over haar psychische moeilijkheden, ze is altijd bang en kan niet gemakkelijk met mensen omgaan.

Deze kritiek in het verzoekschrift, die overwegend steunt op haar afgelegde en reeds door de commissaris-generaal beoordeelde verklaringen, vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dat verzoekster op bepaalde punten coherente verklaringen heeft afgelegd over haar onmiddellijke leefomgeving of over de koranschool, verklaart niet waarom zij omtrent essentiële elementen van haar recente herkomst en verblijf voor haar vertrek uit Somalië vage, beperkte of tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zelfs van een jong iemand kan worden verwacht dat deze concrete

elementen uit de directe leefomgeving kan schetsen, wat in casu niet het geval is. De Raad stelt dan ook vast dat de door verzoekster aangevoerde verklaringen de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

3.3.8.4. Inzake de VGV type III die verzoekster ondergaan heeft en de medische problemen die zij daardoor ervaart, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit landeninformatie blijkt dat er geen systematische toepassing is van herinfibulatie tegen de wil van de vrouw na bevalling, scheiding of volgend huwelijk. Er zijn goede redenen voorhanden dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

In het arrest van de Raad nr. 312 640 van 6 september 2024 wordt de bestreden beslissing weergegeven die op 27 december 2023 werd genomen in hoofde van verzoeksters moeder. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal op 27 december 2023 het volgende vaststelde inzake de besnijdenis van de dochter, zijnde verzoekster:

“Verzoekster legt in haar aanvullende nota een medisch attest neer van haar dochter, waaruit blijkt dat deze een VGV type III heeft ondergaan. In de nota van NANSEN wordt aangegeven dat bronnen melden dat vrouwen na een eerste geboorte regelmatig opnieuw een infibulatie ondergaan. Geraadpleegde bronnen geven verder aan dat het in beginsel aan de vrouw toekomt om te beslissen of zij opnieuw een infibulatie wenst, doch dat er sprake kan zijn van een zware druk van (vrouwelijke) familieleden, de traditionele vrouwvrouw en de echtgenoot. Er worden voorbeelden beschreven van vrouwen die tegen hun wil opnieuw werden geïnfibuleerd. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Echter stelt de Raad vast dat, waar de besnijdenis van verzoeksters dochter inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en zich niet opnieuw kan voordoen. Zij legt geen attest neer waaruit blijkt dat een ingreep tot desinfibulatie is uitgevoerd. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster moet de vrees in concreto aannemelijk maken. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar dochter bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar besnijdenis. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden, temeer zij geen zicht biedt op haar werkelijke herkomst. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoeksters dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.”

In de huidige bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt het volgende geoordeeld:

“U werd het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking (VGV) type III in Somalië en heeft ter staving hiervan een medisch attest neergelegd. Het CGVS betreurt dat u aan dergelijke praktijk werd onderworpen maar er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Somalië riskeert opnieuw aan deze praktijk te worden blootgesteld. U geeft immers zelf aan dat er geen concrete indicaties zijn dat u bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan een controle door de lokale vroedvrouwen en een verregaandere infibulatie zou ondergaan waarbij de kleine opening die behouden bleef dichtgenaaid zal worden (CGVS, p. 5). Ook de door uw advocaat opgeworpen vrees voor herinfibulatie na een huwelijk of bevalling (CGVS, p. 15), wordt geenszins geconcretiseerd. U stelt dat een lokale vroedvrouw het zou doen omdat het daar de regel van AS is en dat uw moeder ook een herinfibulatie onderging na haar bevalling (CGVS, p. 15-16). Dat het onder dwang van AS zou zijn dat u opnieuw geïnfibuleerd zou worden (CGVS, p. 5 en 16) stemt niet overeen met de beschikbare informatie (zie rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op). Hierop gewezen herhaalt u slechts dat AS geen privacy kent en dat de vroedvrouwen voor AS werken (CGVS, p. 5 en 16). Uit het voorgaande rapport blijkt ook dat er géén systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, scheiding of in het kader van een volgend huwelijk. Het CGVS benadrukt tevens dat deze situaties vooralsnog louter hypothetisch zijn wat betreft uw persoon. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

U stelt voorts last te hebben van uw regels en van uw nieren, waarvoor u in België medisch onderzocht wordt en pijnstillers krijgt (CGVS, p. 3), wat u staft met een medisch document dd. 16 oktober 2025. Dat u in Somalië stelt geen medische zorg (of onderwijs) te zullen krijgen (CGVS, p. 4 en 15) volstaat echter niet om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wat betreft de last die u ervaart tijdens uw maandstonden door uw besnijdenis (CGVS, p. 4) dient opgemerkt dat, hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een

basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en zonder dat men bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.”

Uit de bijgevoegde landeninformatie (administratief dossier, map met landeninformatie: COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update); LIFOS, Migrationsverket COI Report Somalia FGM van 13 mei 2025, vertaling door het CGVS) blijkt het volgende.

VGV wordt bijna universeel doorheen geheel Somalië uitgeoefend, inclusief Zuid-Centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenteën van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet 'correct' is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (*"very common"*) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "onrein" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

Verzoekster werd dus slachtoffer van VGV type III in Somalië en heeft ter staving hiervan een medisch attest bij het CGVS neergelegd. De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan.

Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofd goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven

op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het feit dat haar lichamelijke toestand maakt dat een toekomstig huwelijk onvermijdelijk een medische opening vergt, waarna volgens de norm in haar gemeenschap een herinfibulatie plaatsvindt. Verzoekster legt uit dat dit onmiddellijk gebeurt wanneer een opening wordt vastgesteld. Zij licht tevens toe dat dit rechtstreeks samenhangt met de sociale normen rond huwelijk en vrouwelijke seksualiteit in haar regio. Zij herhaalt haar verklaringen dat de ingreep wordt uitgevoerd door vroedvrouwen die voor Al Shabaab werken. Zij meent dat haar vrees dus rechtstreeks voortvloeit uit de combinatie van haar huidige infibulatiestatus, haar positie als jonge vrouw op huwelijksleeftijd, en de door haarzelf beschreven sociale dwangstructuur waarin herinfibulatie onvermijdelijk onderdeel vormt van de huwelijkspraktijk. Daarmee is haar vrees voor herinfibulatie bij een toekomstig huwelijk volgens verzoekster niet hypothetisch, maar gebaseerd op concrete, herhaalde en gedetailleerde verklaringen.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt verzoekster dat zij als jong kind het slachtoffer werd van besnijdenis, dat zij nog veel hinder ondervindt en pijnlijke menstruaties heeft (NPO, p. 3-4). Verzoekster verklaarde het volgende tijdens het persoonlijk onderhoud toen haar de kans werd gegeven om uiteen te zetten welke vrees zij aangaande haar VGV zou hebben bij terugkeer naar Somalië en waarom zij een medisch attest inzake VGV heeft neergelegd: verzoekster heeft veel last naar aanleiding van de ondergane besnijdenis. Ze legt uit wat haar type besnijdenis precies inhoudt en stelt dat zij helemaal dichtgenaaid is. Verzoekster verklaart nadien dat zij nog volledig dichtgenaaid is en ze slechts een kleine opening hebben gelaten. Indien ze zou moeten terugkeren naar Somalië zou ze terug worden dichtgenaaid, waarna de protection officer vroeg waarom ze dat zouden doen gezien het al volledig dicht is waarop verzoekster aangeeft dat de vrouwen die voor Al-Shabaab werken het zullen controleren en zullen dichtnaaien. Verzoekster stelt dat haar moeder niet op de hoogte was van deze besnijdenis, het was haar grootmoeder langs vaderskant die haar meenam, haar moeder kwam het te weten toen verzoekster thuis kwam, haar moeder was tegen besnijdenis. Tot slot antwoordt verzoekster 'nee' op de vraag of er concrete aanwijzingen zijn waardoor verzoekster denkt dat ze haar verder zullen dichtnaaien in geval van terugkeer (NPO, p.4-5). Later tijdens het onderhoud vraagt de protection officer aan verzoekster of ze nog iets wil zeggen, nadat verzoeksters advocaat vermeld heeft dat verzoekster het risico zou lopen om terug dicht te worden gemaakt als ze kinderen zou krijgen in Somalië, verzoekster antwoordt dat dit klopt, bij haar moeder was het ook zo, als zij beviel werd ze terug dicht genaaid (NPO, p. 15).

De Raad onderstreept dat uit de voormelde landeninformatie blijkt dat er een verschuiving merkbaar is van een faraonische besnijdenis naar een minder ingrijpende sunna. Verder dient opnieuw te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat herinfibulatie na een bevalling een zeer wijdverspreide praktijk is en dat het risico hierop context-afhankelijk is en vooral speelt bij vrouwen die na een bevalling of medische ingreep onder druk staan om opnieuw te worden genaaid.

Verzoekster is een 18-jarige vrouw, is ongehuwd en heeft geen kinderen (administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 10 maart 2025, vraag 15 en 16). Ze heeft verklaard dat haar moeder tegen besnijdenis is (NPO, p. 5). Verzoekster heeft weliswaar een leeftijd waarop ze kinderen kan krijgen en 'huwbaar' is, maar de Raad stelt vast dat verzoekster tot op heden geen zicht biedt op haar reële verblijfplaatsen voor haar komst naar België en evenmin een duidelijk en eerlijk zicht biedt op haar huidige familiale situatie en netwerk in Somalië. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie. De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst niet zou kunnen weerstaan aan (eventuele) sociale druk om opnieuw te worden besneden na een bevalling of voor een huwelijk. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat er verder geen indicaties zijn dat zij het voornemen heeft om in België of elders een hersteloperatie te ondergaan.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden blijken die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan (her)infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, stelt de Raad vast dat in casu goede

redenen voorliggen in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.8.5. Verzoekster doet aldus geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.9. Tot slot voert verzoekster in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.3.10. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf werd gehoord op de zetel van het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven en eventuele nieuwe elementen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET